

Nr. 1

3. januar 2027

87. árg.

Stinnur statt sum Dánjal

Johannes Amritzer

Eg royni at liva sum prestur millum tey, sum ikki ganga í kirkju. Tá ið vit lesa í Bíbliuni, serliga í Gamla Testamenti, síggja vit ein hóp av slíkum fólki, sum standa stinn mitt millum øll tey vantrúgvandi, sum eru kring tey. Tey slaka ikki, gera ongar neyðsemjur. Tey vinna menniskju, ikki beinanvegin, men sum frá líður.

Les t.d. søguna um Dánjal. Hann stóð klettafastur og sýtti avgjört fyri at drekka vín og eta av matinum, hann fekk. Endin á øllum er, at Nubukadnezar kongur sigur: „Av sonnum er Gud tykkara yvir øllum gudum og harri yvir øllum kongum.“ (Dán. 2,47).

Tað eru bara tey forkelaðu triðja og fjórða ættarlið hjá teimum trúgvandi, sum drekka reyðvín aftur við kjøtinum. Tað eru bara tey, sum hava Guds ríku signingar allan vegin rundan um seg, sum hava ráð at drekka vín aftur við matinum. Tey hava ongantíð turkað spýggju upp eftir mammu ella pápa og eru ongantíð vorðin bankað, tí foreldrini vóru rúsað. Tá kunnu tey vera stór upp á tað og drekka vín aftur við kjøtinum. Men eg hati djevulin í fløskuni og andan í glasinum, tí eg havi verið barn av slíkum foreldrum.

Tú skalt ikki royna at vera sum øll hini; men tú skalt standa fyri nøkrum og halda fast við tað, tá vinnur tú virðing, sum frá líður.

Dárius kongur sendi hesi boð út: „Nú gevi eg tað boð, at í øllum veldi ríkis míns skulu menn ræðast og óttast gud Dánjals. Tí at hann er hin livandi Gud og verður ævinliga til; ríki hans man aldri farast, á veldi hans verður eingin endi.

Tað er hann, ið frelsir og bjargar; hann ger tekin og undur í himni og á jörð, hann, ið bjargaði Dánjali undan ljónunum.“ Dán. 6,27–28.

Tað er ikki neyðugt at toknast verðini við at blíva sum hon. Nei, vit seta okkara egna standard og slaka ikki – tó uttan at gerast ein moralpolitistur, tí tað halda vit øll vera leiðiligt. Vit skulu ikki flenna at skitnum skemti. Hví ikki sjálvur seta standardin og koma við góðum skemti. Tá ið eg eri í onkrari veitslu og hini skála, plagi eg at lyfta kolafløskuni og sigi: „Ja, men so má eg heldur siga: Halleluja.“ Og so flenna tey.

Effie Campbell.

Bíbliuvers nú á døgum?

Er tað ikki gamalsligt at læra minnisvers í dag? Mong foreldur og lærarar hava greitt frá, hvussu bíbliuvers hava verið til signingar fyri børnini. Í København undirvísti eg í einum barnaringi við 20 børnum. Ein dagin kom ein genta og segði mær, hvønn týdning eitt bíbliuorð hevði havt fyri hana. „Yviri í skúlanum gangi eg og sigi versið frá Jóhs. 6,37: **Jesus sigur: „Tann, sum kemur til mín, vil eg als ikki reka burtur.“** Hon hevði sæð virðið í tí, at hon altíð kundi koma til Jesus.

Vit hava upplivað, at børn bara eru komin í ringin eina ella tvær ferðir; men tá høvdu tey lært eitt bíbliuorð, sum seinni hevur borið frukt. Fólk, sum vit møttu seinni, mintust enn bíbliuversið, tey lærdu sum børn í ringinum.

Kresten greiðir soleiðis frá: „Eg kundi nevnt mong dømi; men eg skal bara taka eitt. Ein dagin kom eg inn í ein bilhandil. Har sat ein „rokkari“ í leðurklæðum og við longum hestahala. Hann hugdi einar tvær ferðir upp á meg, og so segði hann: **„Menniskjusunurin er komin at leita upp hitt farna og at bjarga tí.** Luk. 19,10.“ Eg smíltist til hansara; men hann sá óivað í andliti mínum, hvussu bilsin eg var.

„Jú,“ segði hann, „eg havi møtt tær eina einastu ferð. Tú talaði í eini familjugudstænastu, og tá lærdi tú alt kirkjufólkið hatta versið.“ – Hetta gleddi meg at hoyra, og samstundis visti eg, at eg ikki bara hevði lært tey versið; men at eg hevði greitt gjølla frá tí, so tað kundi nýtast, tá ið áhoyrararnir finga brúk fyri tí.“

Ein mamma greiðir frá: „Síðsta summer vóru vit á familjuglegu. Á barnamøtinum vóru børnini lærd eitt minnisvers úr

Bíbliuni. Lea var 4 ár tá. Teir 4 dagarnar, vit vóru har, segði hon einki; men tá ið vit komu til hús, letur í henni: „Gud hevur sjálvur sagt: **„Eg skal als ikki sleppa tær, og á ongum sinni fara frá tær. Tí kunnu vit av fullum huga siga: „Harrin er hjálpari mín, eg vil ikki óttast.““** Hebr. 13,5.

Sum eg var glað, rørd og takksom, tí hon mintist Guds orð.

Eg vil eggja øllum barnaarbeiðarum til at læra børnini minnisvers, tí tey eru Guds sannleikar. Lær tey kanska bara nøkur fá um árið, so at tey festa seg í minni teirra.

„Fokus på barnet“.

Effie Campbell umsetti.

Onga adressu at venda tær til?

Nú eitt kvøldið var eg á mæti í „Fagranesi“, sum er Blákross Kaféin inni í Runavík. Ein kona endaði sín vitnisburð við at siga: „Skammist ikki við at vitna um Jesus!“

Nei, sanniliga mugu vit ikki skammast at vitna um Jesus. Hann skammaðist ikki við at doyggja ein pínufullan deyða fyri okkum. Ateistarnir (gudloysingarnir) skammast ikki við at breiða seg út um sítt gudloysi og vitna, at teir trúgva ikki upp á Gud ella Jesus.

Fyri nøkrum árum síðani kom eg í prát við eina unga konu, sum eg kendi. Hon segði mær, at stjórin á arbeiðsplássi hennara var ateist. Hann trúði ikki upp á Gud ella Jesus, og tað fjaldi hann ikki fyri. Ein morgun, tá ið hon fór til arbeiðis, var veðrið av tí allar besta. Tá ið hon steig innum, var stjórin longu komin. „Sum hetta er ein undurvakur morgun. Ja, vit hava nógv at takka fyri,“ segði hann.

Henda konan var skjót at fanga handa bóltin og segði: „Ja, vit hava nógv at takka fyri. Men hvagar vendir tú tær við tínari tøk? Hvørjum takkar tú? Tú hevur jú onga adressu at venda tær til!“

Hann fekk ikki orðið upp og hugdi bara undrandi upp á hana. Men hann hevði fingið okkurt at hugsa um.

Effie Campbell.

Gævi, at tú altíð heldur fast í Jesu hond.

Gævi, at trúgv tín framhaldandi má vera sterk,
og tín frelsuvissa óvikandi.

e.c. ums.

Fráhald

Ein morgunin mætti ein ungur maður fyri fyrstu ferð upp á einum arbeiðspláss. Formaðurin tók blíðliga ímóti honum og ynskti honum vælkomnum og gav honum eitt stórt glas av øli og bað hann drekka tað.

„Nei,“ svaraði hesin ungi aftur, „eg eri fráhaldsmaður og drekki hvørki veikt øl ella tað, ið sterkari er.“

„Vit hava ongan fráhaldsmann her á arbeiðsplássinum,“ svaraði arbeiðsformaðurin aftur.

„Jú, so leingi eg arbeiði her, hava tit **ein**,“ svaraði hin djarvliga aftur.

„Ølið skalt tú hava, um tað so blívur innvortis ella útvortis,“ svaraði formaðurin ilskur.

„Tá ið eg kom her í morgun, var eg í reinum klæðum. Klæði míni kanst tú dálka; men karakter mín skalt tú ikki sleppa at dálka,“ segði hin ungi maðurin avgjörður á málinum.

Gævi satt, at vit høvdu nógvar ungdómar av hasum slagnum, sum tora at reka ímóti streyminum og taka eina avgjörða støðu, um tey so eru einsamøll í parti, tí „nei“ kann avgjört eisini vera eitt positivt orð, og ein av andans fruktum eitur **Fráhald** ikki mátahald. (Gal. 5,22).

Men til tey, ið longu eru fallin út í hasa last, vilja vit siga, at hóast brennivínsdjevulin er ræðuliga sterkur, ber til at reka hann út. Jesus hevur givið okkum tvey vápn í hesum bardaganum, og tey eita: bøn og føsta.

Effie Campbell.

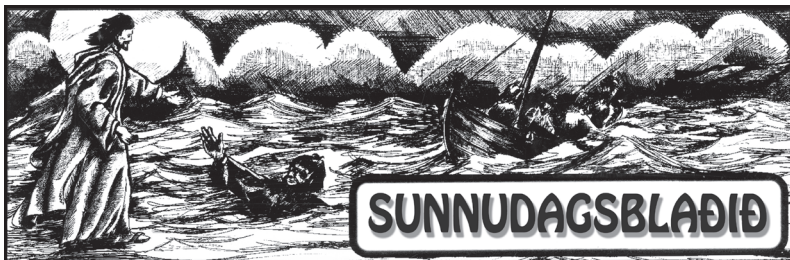

3. jan.	Tekstur: Joh. 20,30-31; 21,25 og Sl. 119,9+26b+27+105+130	Bibliuorð: Sl. 119,105
10. jan.	Tekstur: Róm. 15,4 og 2 Tim. 3,16-17 og Jóh. 3,16	Bibliuorð: Luk. 21,33

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Bláðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – controlp@controlp.fo – tel. 35 77 74

Nr. 2

17. januar 2027

87. árg.

Terje Liverød – maðurin, sum var deyðføddur, men kom til lívs aftur

Tá ið hann á Visjon Norge verður spurður, um hann vaks upp í einum kristnum heimi, svarar hann, at tey gingu í kirkju á jólum, og tað var tað. Men hann bleiv frelstur sum 16–17 ára gamal, og tá fekk hann kall at fara út í missión, og tað bleiv til Vesturafrika. Har virkaði hann í 4–5 londum; men tá talaði Harrin við hann og segði, at nú skuldi hann fara til Noregs.

Hann fór so til Sandefjord, sum var heimbygd hansara. Har talaði hann á einum mæti. Tá ið mætið var liðugt, kom ein kona yvir at tosa við hann.

„Góðan dag,“ segði hon, „eg eiti Borghild, og eg eri 85 ár. Eg havi fylgt við tær alt lív títt. Tann dagin, tá ið tú vart føddur, var eg til arbeiðis á sjúkrahúsinum. Eg eri jarðarmóðir, men eg arbeiðdi á føðistovuni við síðuni av tí, har tú komst til verðina. Eg hoyri til hvítusunnusamkomuna Salem í Sandefjord, og eg havi lært meg at hoyra rødd Harrans. Eg hoyri týðiliga rødd Hansara, og henda dagin segði Hann: „Far inn í føðistovuna við síðuna av og bið jarðarmóðrina geva tær tað dreingjabarnið, sum hon hevur lagt til viks sum deyðføtt, tí Eg havi stórar ætlanir fyri hann!“

Hon tók meg so og gav mær eitt slag í ryggin. Tá byrjaði eg at anda. Hon fór so rennandi avstað og legði meg í eina kuvøsu. Tað gingu einir tveir tímar, áðrenn tey tóku meg og lögdu meg á bringuna á mamma.

Seinni hevur mamma sagt, at hon undraðist á, hvørjar ætlanir Gud hevði við lívi mínum. Nalvastrongurin hevði vundið seg um hálsin á mær, tí hevði eg ikki kunnað andað.

Hann varð kliptur av, men hann hevði skatt málbondini, og eg fekk næstan ikki tosað. Foreldrini fingi boð um, at eg mátti ganga á serskúla. Men nakað seinni spurdu foreldrini, um eg ikki kundi sleppa at ganga í vanligum barnaskúla.

Tað slapp eg so, men eg fekk eitt bræv við frá serskúlanum, og har stóð: „Hann kann ongantíð gerast prestur ella lærari.“ Men eg havi talað alt mítt lív. Tá ið eg var 26–27 ár, kom Borghild og segði: „Tað er ótrúliga gott at síggja, at tey profetaorðini, sum eg fekk um teg, eru nú við at ganga út!“

Effie Campbell.

Deyðin

Moses Hansen

Í roynd og veru er orðið DEYÐI eitt fremmant hugtak fyri okkum. Tí vit eru ikki skapt til at doyggja, men til at LIVA – ÆVIGT. Men vegna syndina, doyggja vit, og í flestu forum elvir hetta til sakn, pínu og tár. Men hvussu man Gud líta at deyðanum? Sálmur 116,15 sigur okkum, hvussu Hann sær DEYÐAN hjá einum JESUS-TRÚGVANDI:

„DÝRUR ER Í HARRANS EYGUM DEYÐIN HJÁ DÝRK-ARUM HANS!“

Hasin sannleikin eigur at ugga okkum, tá ið vit mugu siga farvæl við ætt og vinir, sum doyggja í trúnni á Jesus – við vissuni um at vit møtast aftur.

Effie Campbell umsetti.

Eg eri leyskeypt!

„Tit vita, at tit vórðu ikki leyskeypt frá tykkara innantóma lívi, sum tit høvdu frá fedrunum, við forgeingiligum silvuri ella gulli, men við dýra blóði Krists sum blóði av einum ósekum offurlambi.“ 1. Pæt. 1,18 N.S.

„Hann (Kristus) gekk inn í tað allarheilagasta eina ferð fyri alla tíð; ikki við blóði av einum djóri, men við sínum egna blóði og gav okkum æviga loysn.“ Hebr. 9,12 N.S.

Einaferð bleiv ein óður hundur beittur eftir einum kristnum manni. Tað var í Mexico. Hann var farin út at boða evangelið. Nøkur ónd fólk høvdu viljað, at hann varð skræddur sundur. Hundurin leyp á hann. Hann var eitt rættiligt rovdýr. Fyltur við Guds Anda skríggjaði maðurin: „JESU BLÓÐ!“

Hundurinn smali deyður niður.
Tað er kraft í Jesu navni!
Tað er kraft í Jesu blóði!
Sig: **Eg eri leyskeypt!**
Hvat var prísurin: Blóðið!

Tá ið djevulin er eftir tær við óndum lystum og tonkum, so minn hann á blóðið, sum bleiv givið sum loysigjald. Hann veit, hvat ið hatta blóðið hevur at týða.

Tað merkir: **Eg eri leyskeypt! Halleluja!**

John Osteen – Effie Campbell umsetti.

Verðið takksom

„... verðið takksamir!“ Kol. 3,15. „*Latum tí okkum ... vera takksamar og við tað tæna Gudi.*“ Hebr. 12,28.

„Fyrst av øllum áminni eg tá um, at tað verða hildnar takkargerðir fyri øllum menniskjum.“ 1. Tim. 2,1.

Um tú hyggur í ymsar bíbliufrágreiðingar, so sært tú navnið Matthew Henry. Hann livdi frá 1662 – 1714. Hann var altíð so takksamur. Hann skrivaði hvønn dag dagbók. So var tað eitt kvøldið eftir eitt møti, at hann bleiv álopin, feldur til jarðar og rændur.

Tá hugsaðu tey: „Hvat man hann skriva í dagbók sína í kvøld?“ Har hevði hann skrivað fyra setningar:

1. Takk Gud, at eg ongantíð eri vorðin rændur fyrr.
2. Takk Gud, at sjálvt um teir tóku alt, sum eg hevði, so tóku teir ikki lív mítt.
3. Takk Gud, at sjálvt um teir tóku alt, sum eg hevði, so var tað ikki so nógv, sum eg hevði.
4. Takk Gud, at tað var eg sjálvur, sum varð rændur, og at tað ikki var eg, sum var rænarin.

Tú sært, at tú kanst leggja eina tókk inn í alt, um tú tekur ta avgerð at hava eitt takksamt hjarta. Gloym ikki at fylla títt bønarlív við tókk.

Effie Campbell umsetti.

Trúgvinn toli at koma undir trýst: „...við tað at tit vita, at royndin av trúgv tykkara virkar tolmóð.“ Já. 1,3.

e.c. ums

Menniskju troka Kristus burtur

Kristus er vorðin trokaður burtur frá øllum okkara lívsøkjum. Frá okkara familjum, við tað at vit ikki longur finna saman um Bíbliuna, og við tað at vit ikki longur biðja við børnum okkara, somuleiðis frá teimum, ið sita fyri landsins stýri. Hvar finst enn ein politikari, sum hevur dirvi at biðja fyri teirra orðaskiftum?

Í Saudiarabia er bønin heilag. Fimm ferðir um samdøgrið lata øll virki aftur, og politikararnir steðga arbeiði sínum fyri at biðja. – Tað er hin liberala teologiin, sum ber sín stóra part av skuldini, tí hon hevur avkristnað hin bíbilska Kristus.

Men latið okkum ikki fara skeiv, síðsta orðið er ikki sagt enn. Í 1. Kor. 19–20. lesa vit:

„Tí at skrivað stendur: „Eg vil týna vísdóm vísmanna, og vitsku vitra manna vil eg gera til einkis.“ Hvar er vísmáður? Hvar er skriflærdur? Hvar er orðakapi í hesum heimi? Hevur Gud ikki gjørt til dárskap vísdóm heimsins?“

„Tí at væl er orð krossins dárskapur fyri teimum, sum glat-ast, men fyri okkum, sum verða frelstir, er tað Guds kraft.“ 1. Kor. 1,18.

Effie Campbell umsetti.

Vit kunnu ikki hugsa okkum ella lesa okkum fram til vísdóm, men biðja okkum til hann: „Men um einumhvørjum av tykkum fattast vísdóm, tá biði hann Gud, sum gevur øllum gjarna og uttan átalur, og honum skal verða givið.“ Ják. 1,5. *e.c. ums.*

Vit mugu biðja um eina landsumfatandi veking. Vit mugu biðja um, at vantrúar múrar mugu falla, og at fólk ikki bara mugu síggja seg sjálv í partabrøvum, í prísnum, í æru og framgongd, men í ævinleikans ljósi. *e.c. ums.*

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**

SUNNUDAGSSKÚLIN

17. jan.	Tekstur: Matt. 3,3/Jes. 40,3 og Matt. 4,10/5 Mós. 6,13	Bibliuorð: Hebr. 13,8
24. jan.	Tekstur: Luk. 2,41–52	Bibliuorð: Matt. 2,49b

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreasen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – controlp@controlp.fo – tel. 35 77 74